

Cartea lui Daniel - Numărul o sută optzeci și doi

Alianțe și bătălii profetice: de la anticul Seleucus până la geopolitica modernă

Jeff Pippenger

2024-04-12

Versetele treisprezece și paisprezece identifică o istorie în care Seleucus și Filip al Macedoniei formau o alianță, ceea ce tipifică Statele Unite, care constituie prima armată prin interpuși a Romei, iar Macedon (Grecia) este un simbol al Națiunilor Unite. În acea istorie timpurie, o alianță a împăratului de la miazănoapte (Seleucus) și a lui Filip (Grecia) reprezintă istoria care conduce către Bătălia de la Panium. Două secole mai târziu, numele orașului a fost schimbat din Panium în Cezareea lui Filip. Denumirea dublă a orașului nu comemora alianța dintre Seleucus și Filip al Macedoniei.

Numele „Cezareea lui Filip” derivă din transformarea istorică a vechiului oraș cunoscut sub numele de Paneas sau Panium. Orașul a purtat inițial numele Paneas datorită apropierii sale de un izvor de seamă, închinat zeului grec Pan. Izvorul, care în Antichitate era un sit religios de mare însemnătate, alimenta râul Jordan.

În timpul domniei regelui Irod cel Mare, în jurul secolului I î.Hr., orașul a fost supus unor lucrări semnificative de renovare, extindere și înfrumusețare. Cezareea Filipi a fost denumită de Irod Filip, fiu al lui Irod cel Mare. El a numit orașul „Cezareea” în onoarea împăratului roman Cezar Augustus, iar „Filipi” după propriul său nume, rezultând astfel „Cezareea Filipi”. Prin urmare, „Cezareea Filipi” este o combinație între „Cezareea”, care reflectă omagiul lui Irod adus lui Cezar Augustus, și „Filipi”, care îl onorează pe Irod Filip.

În mod profetic, Panium este asociat cu o confederație între Seleuc și Filip al Macedoniei și, de asemenea, cu alianța dintre Cezar și Irod Filip. Aceste două alianțe se referă la alianța dintre Statele Unite și Națiunile Unite, care urmează prăbușirea Rusiei lui Putin, așa cum este ea reprezentată de Seleuc și Filip. Ele reprezintă, de asemenea, alianța dintre Papalitatea, care este mama, și Statele Unite, care sunt fiica, așa cum este aceasta reprezentată de Cezar și Filip, care au fost amândoi reprezentanți ai Romei. Împreună ele identifică Statele Unite întinzând mâna „peste prăpastie pentru a apuca mâna puterii romane” și întinzând mâna „peste abis pentru a da mâna cu Spiritismul”. Înainte de legea duminicală din versetul șaisprezece, tripla unire este deja instituită.

Panium reprezintă centrul cultului grec al zeului Pan. Izvorul care era dedicat zeului grec Pan era cunoscut pe atunci și ca „Porțile Iadului”, iar când Isus a vizitat acel loc, afirmația Sa cu privire la „Porțile Iadului” identifică o luptă între atributele politice și religioase ale Greciei (globalismul) și protestantismul apostat, care are loc în zilele din urmă. Este bătălia care a fost inițiată mai întâi de Președintele bogat care a stârnit împărăția Greciei din versetul doi. Este o bătălie externă la scară mondială și, de asemenea, o bătălie internă în cadrul Statelor Unite.

Religia globalismului este religia dragonului, care, în contextul nostru modern, este religia woke-ismului. În 2020, fiara din adâncul fără fund, identificată în Apocalipsa, capitolul unsprezece, și-a manifestat puterea politică și religioasă și a ucis amândouă coarnele fiarei din pământ. Acel adânc fără fund, între altele, este reprezentat de „Izvorul lui Pan”, care alimenta râul Iordan.

În mitologia greacă, Pan era asociat cu natura, sălbăticia și muzica rustică, iar existența unui izvor închinat lui avea o importanță religioasă pentru închinătorii săi. Zeul Pan este adesea înfățișat cu picioare, coarne și urechi de capră. Pan era considerat zeul păstorilor și al turmelor și era adesea prezentat ca o divinitate jucăușă și șăgalnică, ce se zbenguia prin păduri și munți. Imagistica lui Pan ca divinitate cu picioare de capră concordă cu capitolul opt din Daniel, unde Grecia este reprezentată de un țap. Caprele erau un animal domestic comun în Grecia antică și erau adesea întâlnite în regiunile muntoase unde se credea că Pan cutreiera. Această reprezentare a devenit o trăsătură proeminentă a iconografiei lui Pan și a persistat în arta și literatura greacă ce îl înfățișează pe zeu, inclusiv pe moneda națională.

Când Isus a vizitat Cezareea lui Filip, El a afirmat că „Porțile Iadului” nu vor birui Biserica. Ceea ce Petru a afirmat ca răspuns la întrebarea lui Isus este înțeles în istoria și tradiția creștină drept „Mărturisirea Creștină”.

Când Isus a venit în părțile Cezareii lui Filip, i-a întrebat pe ucenicii săi, zicând: Cine zic oamenii că sunt eu, Fiul Omului? Iar ei au zis: Unii zic că ești Ioan Botezătorul; alții, Ilie; iar alții, Ieremia sau unul dintre prooroci. El le-a zis: Dar voi, cine ziceți că sunt eu? Și Simon Petru, răspunzând, a zis: Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu. Iar Isus, răspunzând, i-a zis: Fericit ești tu, Simone, fiul lui Iona, căci nu carnea și sângele ți-au descoperit aceasta, ci Tatăl meu, care este în ceruri. Și eu îți spun ție: tu ești Petru, și pe această piatră îmi voi zidi Biserica; și porțile Locuinței morților nu o vor birui. Și îți voi da cheile Împărăției cerurilor; și orice vei lega pe pământ va fi legat în ceruri, și orice vei dezlega pe pământ va fi dezlegat în ceruri. Atunci le-a poruncit ucenicilor săi să nu spună nimănui că el este Isus, Hristosul. Matei 16:13-20.

Acest pasaj este semnificativ deoarece reprezintă un moment de cotitură în lucrarea lui Isus și în dezvoltarea teologiei creștine. Mărturisirea lui Petru că Isus este Mesia, Fiul Dumnezeului celui viu, este privită ca temelia credinței creștine și ca piatra unghiulară pe care este zidită Biserica. Expresia „pe această piatră voi zidi Biserica Mea” este interpretată în tradiția catolică ca o referire la însuși Petru, pe care Isus îl identifică drept „piatra” pe care va fi zidită Biserica. Această interpretare constituie temeiul primatului și al autorității papale în teologia catolică.

În teologia protestantă, „stânca” nu este înțeleasă ca referindu-se la Petru în mod personal, ci la mărturisirea de credință a lui Petru în Isus ca Mesia și Fiul lui Dumnezeu. În această perspectivă, temelia Bisericii nu este Petru, ci mărturisirea că Isus este Hristosul și Fiul lui Dumnezeu. Indiferent de interpretarea teologică, Mărturisirea lui Petru din Matei 16:13-20 este considerată un pasaj central și fundamental în credința creștină, subliniind identitatea lui Isus ca Mesia și Fiul lui Dumnezeu și afirmând misiunea și scopul Bisericii.

În articolul precedent am prezentat un pasaj din *The Desire of Ages*, în care Sora White identifică unele dintre chestiunile asociate cu vizita lui Hristos la Cezareea lui Filip. Unul dintre punctele pe care le menționează este că Hristos îi luase pe ucenici departe de influența iudeilor, cu scopul de a pune înaintea lecțiilor de la Cezareea lui Filip.

Isus și ucenicii Săi ajunseseră acum într-una dintre localitățile din împrejurimile Cezareei lui Filip. Se aflau dincolo de hotarele Galileii, într-o regiune în care idolatria predomina. Aici ucenicii erau îndepărtați de influența stăpânitoare a iudaismului și aduși într-un contact mai strâns cu închinarea păgână. În jurul lor erau reprezentate forme de superstiție care existau în toate părțile lumii. Isus dorea ca vederea acestor lucruri să-i facă să-și simtă responsabilitatea față de păgâni. În timpul șederii Sale în această regiune, El a căutat să Se retragă de la a învăța poporul și să Se dedice mai deplin ucenicilor Săi.

La 18 iulie 2020, Hristos i-a scos pe ucenicii de la 11 septembrie 2001 de sub influența adventismului laodicean. Prima dezamăgire din pilda celor zece fecioare a produs o separare a mișcării de adunarea bațjocoritorilor care era în curs de a fi trecută cu vederea. Acest adevăr s-a împlinit în istoria milerită la 19 aprilie 1844 și din nou la 18 iulie 2020. Atunci a început istoria timpului de zăbovire, iar aceasta poartă semnătura „Adevărului” atât în mișcarea primului, cât și în mișcarea celui de-al treilea înger.

Prima dezamăgire constituie primul dintre cele trei jaloane, iar istoria se încheie cu Marea Dezamăgire din 22 octombrie 1844, care tipifică „marele cutremur” din Apocalipsa, capitolul unsprezece. Începutul, prima literă a alfabetului ebraic, reprezintă o dezamăgire, iar sfârșitul, a douăzeci și doua literă a alfabetului ebraic, reprezintă de asemenea o dezamăgire. A treisprezecea literă, care reprezintă răzvrătirea, identifică dezamăgirea fecioarelor neînțelepte, care își manifestă starea pierdută atunci când strigătul de la Miezul Noptii identifică cine s-a pregătit și cine nu s-a pregătit pentru criză. Cele douăzeci și două de litere ale alfabetului ebraic reprezintă simbolul unirii divinității cu umanitatea, care se împlinește în cadrul acelei istorii, deși istoria millerită reprezintă primul Cadeș, iar istoria noastră de astăzi reprezintă ultimul Cadeș.

Cele două linii sunt paralele, dar una reprezintă eșecul poporului lui Dumnezeu, iar cealaltă biruința poporului lui Dumnezeu. Chiar înainte de cruce, Isus i-a dus pe ucenicii Săi la Panium, întocmai cum i-a dus pe ucenicii Săi din zilele din urmă la Panium, și, făcând aceasta, a îngăduit ca o dezamăgire să-i scoată pe ucenicii Săi din zilele din urmă de sub "influența controlatoare" a Adventismului laodicean, reprezentat de "Iudaism" în istoria din Matei, capitolul șaisprezece. Procedând astfel, i-a adus simultan pe ucenicii Săi într-un contact mai strâns cu păgânismul, reprezentând astfel mediul de lucru al ucenicilor Săi din zilele din urmă, care trăiesc acum manifestarea deplină a puterii satanice, reprezentată de sistemele moderne de comunicare, care sunt întrebuițate pentru a conduce întreaga lume la primirea semnului fiarei.

Istoria Cezareei lui Filip se află în corespondență cu istoria Bătăliei de la Panium și cu versetele treisprezece până la cincisprezece. Hristos și ucenicii Săi se aflau în umbra crucii, tipificându-i pe ucenicii Săi din zilele de pe urmă, aflați în umbra legii duminicale. Acolo, în versetele treisprezece până la cincisprezece — adică la Cezareea lui Filip —, și, de asemenea, în Bătălia de la Panium, acolo unde ne aflăm astăzi, Hristos a început să-i învețe pe ucenicii Săi despre ceea ce urma să se

întâmpie în versetul șaisprezece.

Era pe punctul de a le spune despre suferința care Îl aștepta. Dar mai întâi S-a retras singur și S-a rugat ca inimile lor să fie pregătite să primească cuvintele Sale. Dorința veacurilor, 411.

Înainte ca Hristos să le spună ucenicilor Săi despre cruce, El mai întâi S-a retras, ori a zăbovit, marcând astfel timpul zăbovirii atât în parabolă, cât și în istoria dintre 18 iulie 2020 și iulie 2023.

Când li s-a alăturat, El nu le-a făcut îndată cunoscut ceea ce dorea să le împărtășească. Înainte de a face aceasta, le-a dat prilejul de a-și mărturisi credința în El, pentru ca ei să fie întăriți pentru încercarea ce avea să vină. Dorul veacurilor, 411.

În iulie 2023, Domnul a început să le ofere celor implicați în dezamăgire prilejul de a-și exprima credința. A făcut aceasta prin deschiderea soliei din Ezechiel, capitolul treizeci și șapte, care a constituit o confirmare a soliei din 11 septembrie 2001. Aceasta a fost firul care a legat laolaltă timpul pecetluirii din 11 septembrie 2001 și iminenta lege duminicală. A făcut aceasta așezând dezamăgirea din 18 iulie 2020 în structura adevărului, căci cei dispuși să vadă puteau recunoaște că fiecare mișcare de reformă are o temă care străbate istoria sa sacră particulară.

În zilele de pe urmă, mesajul celui de-al treilea «vai» a sosit la 11 septembrie 2001, apoi a fost proclamat un mesaj fals al celui de-al treilea «vai», care a produs o dezamăgire, dar mesajul care i-a readus la viață după trei zile și jumătate în care fuseseră oase moarte, uscate și împrăștiate a fost mesajul celor patru vânturi, care este, de asemenea, al treilea «vai».

Ucenicii din vremea sfârșitului pot vedea, dacă aleg să vadă, că cele trei repere ale pecetluirii celor o sută patruzeci și patru de mii reprezintă aceeași temă la fiecare pas și că, la al doilea pas, răzvrătirea reprezentată de a treisprezecea literă a alfabetului ebraic a confirmat solia drept „Adevăr”. Un al doilea martor pe care Domnul l-a oferit a constat în faptul că prima dezamăgire a mișcărilor de reformă anterioare s-a întemeiat pe răzvrătire împotriva voinței descoperite a lui Dumnezeu, fie că era vorba de Moise care nu și-a tăiat fiul împrejur, de Uza atingând acel chivot, sau de Marta și Maria îndoindu-se de cuvântul lui Isus cu privire la moartea lui Lazăr. Singura linie de reformă care nu susținea faptul că prima dezamăgire se întemeia pe neascultare a fost mișcarea de reformă a milleriților; însă s-a arătat tot atunci că istoria milleriților posedă repere interne care se întemeiau pe adevărul celui de-al optulea, fiind dintre cei șapte.

Faptul că al optulea este dintre cei șapte constituie un element major al Apocalipsei lui Isus Hristos, care este acum dezpecetluită, iar trecerea mișcării millerite filadelfiene către biserica laodiceană a fost un reper care identifica momentul când mișcarea laodiceană a celui de-al treilea înger avea să treacă la mișcarea filadelfiană a celor o sută patruzeci și patru de mii. Astfel, faptul că prima dezamăgire millerită s-a consumat fără ca mișcarea lor să manifeste neascultare, a oferit contrastul pentru același reper în zilele din urmă, când mișcarea laodiceană a celui de-al treilea înger avea să dea dovadă de neascultare și să producă o dezamăgire și, făcând astfel, s-ar alinia cu reperul millerit și ar furniza logica pentru a vedea că mișcarea celor o sută patruzeci și patru de mii este a opta, care este dintre cei șapte.

În iulie 2023, Domnul a ridicat un „glas în pustie” pentru a pregăti poporul Său din timpul sfârșitului pentru criza Legii Duminicale, iar când S-a întors la ucenici după ce zăbovise în rugăciune, le-a oferit prilejul să-și exprime credința. În zilele lui Hristos, solia era botezul Său, punctul în care Isus a devenit Isus Hristos. Acel reper se aliniază cu 11 septembrie 2001, iar ucenicilor Săi li s-a cerut să spună ce credeau oamenii, apoi li s-a cerut ce credeau ei înșiși despre Hristos.

După ce li S-a alăturat, El nu le-a comunicat îndată ceea ce dorea să le împărtășească. Înainte de a face aceasta, le-a oferit prilejul de a-și mărturisi credința în El, pentru ca ei să fie întăriți pentru încercarea care avea să vină. El a întrebat: „Cine zic oamenii că sunt Eu, Fiul omului?”

„Cu întristare, ucenicii au fost siliți să admită că Israel nu-L recunoscuse pe Mesia al său. Unii, într-adevăr, când au văzut minunile Lui, L-au declarat a fi Fiul lui David. Mulțimile care fuseseră hrănite la Betsaida doriseră să-L proclame Împărat al lui Israel. Mulți erau gata să-L primească drept profet; dar nu credeau că El este Mesia.” Dorința veacurilor, 411.

Majoritatea din cadrul Adventismului nu a crezut în cel de-al treilea „Vai” din 11 septembrie 2001. Ei au dat crezare unora dintre minunile cuvântului profetic care fuseseră prezentate în cadrul mișcării, iar unii au înțeles că mesajul din 11 septembrie 2001 avea elemente de adevăr, dar nu au crezut cu adevărat afirmațiile privind 11 septembrie 2001.

Afirmația din 11 septembrie 2001 fusese prefigurată de afirmația din 11 august 1840, iar această afirmație a fost exprimată de Sora White când a comentat împlinirea din 11 august 1840. Ea a declarat:

Chiar la timpul hotărât, Turcia, prin ambasadorii săi, a acceptat protecția puterilor aliate ale Europei și astfel s-a plasat sub controlul națiunilor creștine. Evenimentul a împlinit întocmai prezicerea. Când acest lucru a devenit cunoscut, mulțimi au fost convinse de corectitudinea principiilor de interpretare profetică adoptate de Miller și asociații săi, iar mișcarea adventă a primit un avânt remarcabil. Bărbați învățați și de vază s-au unit cu Miller, atât în propovăduirea, cât și în publicarea vederilor sale, iar între 1840 și 1844 lucrarea s-a extins rapid. Tragedia veacurilor, 334, 335.

Ceea ce s-a confirmat la 11 august 1840 a fost că viziunile profetice ale lui Miller erau corecte, iar afirmația din 11 septembrie 2001 este confirmarea că viziunile profetice ale Future for America sunt corecte. Mulțimea nepocăită din iulie 2023 nu a putut și nu a vrut să accepte premisa că metodologia concepută de Hristos și încredințată Future for America este de fapt metodologia ploii târzii. Dar apoi Hristos i-a întrebat pe ucenicii Săi ce credeau ei, nu mulțimea.

Iisus a pus acum o a doua întrebare, cu privire la ucenici înșiși: „Dar voi, cine ziceți că sunt Eu?” Petru a răspuns: „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului Celui Viu.”

Încă de la început, Petru crezuse că Iisus este Mesia. Mulți alții care fuseseră convinși de predicarea lui Ioan Botezătorul și Îl primiseră pe Hristos au început să se îndoiască de misiunea lui Ioan când acesta a fost întemnițat și ucis; iar acum se îndoiau că Iisus este Mesia, pe care Îl așteptaseră de atâta vreme. Mulți dintre ucenicii care așteptaseră cu ardoare ca Iisus să-Și ia

locul pe tronul lui David L-au părăsit când au înțeles că nu avea o astfel de intenție. Dar Petru și însoțitorii săi nu s-au abătut de la credințioșia lor față de El. Cursul șovăielnic al celor care ieri laudau, iar astăzi condamnău, nu a nimicit credința adevăratului urmaș al Mântuitorului. Petru a declarat: „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu.” Nu a așteptat ca onorurile regești să-L încoroneze pe Domnul său, ci L-a primit în smerirea Sa.

Petru exprimase credința celor doisprezece. Totuși, ucenicii erau încă departe de a înțelege misiunea lui Hristos. Opoziția și denaturarea din partea preoților și conducătorilor, deși nu i-ar fi putut îndepărta de Hristos, le pricinuiau totuși o mare nedumerire. Nu-și vedeau limpede calea. Influența formării lor timpurii, învățătura rabinilor, puterea tradiției, încă le obturau privirea asupra adevărului. Din când în când raze prețioase de lumină de la Isus străluceau asupra lor, însă adesea erau ca niște oameni bâjbâind printre umbre. Dar în ziua aceea, înainte de a fi aduși față în față cu marea încercare a credinței lor, Duhul Sfânt S-a odihnit peste ei cu putere. Pentru puțină vreme, ochii lor au fost întorși de la „lucrurile care se văd”, ca să privească „lucrurile care nu se văd”. 2 Corinteni 4:18. Sub vălul umanității au deslușit slava Fiului lui Dumnezeu.

Isus i-a răspuns lui Petru, zicând: "Ferice de tine, Simone Bar-Iona; căci nu carnea și sângele ți-au descoperit aceasta, ci Tatăl Meu, care este în ceruri." Dorința veacurilor, 412.

Mărturisirea lui Petru, prin care a recunoscut că Hristos este Fiul lui Dumnezeu, se adresa în mod direct chestiunii încercării aceluia moment istoric. Venise timpul ca Mesia să Se arate, așa cum fusese prevăzut de cuvântul profetic al lui Dumnezeu, iar numai cei care acceptau acel adevăr aveau să fie socotiți împreună cu cei reprezentați prin mărturisirea lui Petru. Petru îi reprezintă pe cei care acceptă mesajul stabilit la 11 septembrie 2001 și care mărturisesc că Isus este Fiul lui Dumnezeu. "Petru exprimase credința celor doisprezece", iar cei doisprezece pe care îi reprezenta erau cei o sută patruzeci și patru de mii. Din acest motiv, Hristos i-a schimbat lui Petru numele, din Simon Bar-Iona în Petru, în pasajul respectiv.

„Simon” înseamnă „cel ce aude”, iar „bar” înseamnă „fiu al”, iar Iona înseamnă „porumbel”. Simon i-a reprezentat pe cei care au auzit mesajul porumbelului, care reprezenta adevărurile asociate cu botezul lui Isus, când El a devenit Hristosul, uns cu putere, așa cum a fost reprezentat în chip simbolic prin pogorârea Duhului Sfânt în chip de porumbel.

Liniile reformei sunt paralele între ele, iar Ioan îi reprezintă pe Milleriți, care, la 11 august 1840, au mâncat cărticica. Ieremia se corelează cu acel eveniment și, când a mâncat cărticica, atunci peste el a fost chemat Numele lui Dumnezeu.

Cuvintele Tale s-au găsit, și eu le-am mâncat; iar cuvântul Tău a fost pentru mine bucuria și veselia inimii mele: căci Numele Tău este chemat peste mine, Doamne, Dumnezeul oștirilor. Ieremia 15:16.

Când Domnul a încheiat un legământ cu Avram, El i-a schimbat numele în Avraam, așa cum a făcut și cu Sarai și cu Iacov. Schimbarea unui nume reprezintă o relație de legământ, iar la jalonul la care coboară simbolul divin, poporul lui Dumnezeu trebuie să mănânce mesajul, să intre în legământ, iar numele lor este atunci schimbat. Ca reprezentant al ucenicilor din vremea lui Hristos,

Simon Bar-Iona i-a reprezentat pe cei care „au auzit” mesajul „porumbelului”.

Când a mărturisit că a recunoscut că, la acea piatră de hotar, Isus a devenit Hristos, și că El era Fiul lui Dumnezeu, cu tot ceea ce aceasta implică, Hristos i-a schimbat atunci numele în Petru. El a exprimat mesajul pe care poporul legământului lui Hristos din acea istorie l-a primit și, făcând astfel, i-a preînchipuit pe cei o sută patruzeci și patru de mii din zilele de pe urmă.

Litera "P" este a șaisprezecea literă în alfabetul englez, iar litera "E" este a cincea literă a alfabetului, iar litera "T" este a douăzecea literă, litera "E" se repetă, iar numele se încheie cu litera "R", care este a optsprezecea literă. Șaisprezece "ori" cinci, "ori" douăzeci, "ori" cinci, "ori" optsprezece este egal cu o sută patruzeci și patru de mii. Lingvistul Minunat i-a vorbit lui Petru în ebraică, iar Noul Testament a fost scris în limba greacă, iar traducătorii Versiunii King James au produs Noul Testament în limba engleză.

În pofida celor trei trepte de diferențiere lingvistică, Hristos, care este Fiul lui Dumnezeu, Lingvistul Minunat și Numărătorul Minunat, a așezat în capitolul șaisprezece din Matei o ilustrare a pecetluirii celor o sută patruzeci și patru de mii, care corespunde Bătăliei de la Panium și vizitei Sale la Cezareea lui Filip. El a făcut aceasta folosindu-și stăpânirea asupra limbajului și numerelor, căci El este atât Palmoni (Numărătorul Minunat), cât și Cuvântul (Lingvistul Minunat).

Vom continua acest studiu în articolul următor.

Acum aproape două mii de ani, în cer s-a auzit, de pe tronul lui Dumnezeu, un glas de tainică însemnătate: «Iată, vin.» «Jertfă și dar n-ai voit, dar Mi-ai pregătit un trup... Iată, vin (în sulul Cărții este scris despre Mine) să fac voia Ta, Dumnezeule.» Evrei 10:5-7. În aceste cuvinte este anunțată împlinirea planului care fusese ascuns din veacurile veșnice. Hristos era pe punctul de a vizita lumea noastră și de a Se întrupa. El spune: «Un trup Mi-ai pregătit.» Dacă S-ar fi arătat cu slava pe care o avea la Tatăl înainte de a fi lumea, noi n-am fi putut îndura lumina prezenței Sale. Pentru ca să o putem privi și să nu fim nimicii, manifestarea slavei Sale a fost învăluită. Dumnezeirea Sa a fost acoperită de firea omenească — slava nevăzută în forma omenească vizibilă.

Acest mare scop fusese prefigurat în tipuri și simboluri. Rugul aprins, în care Hristos i S-a arătat lui Moise, L-a descoperit pe Dumnezeu. Simbolul ales pentru reprezentarea Dumnezeirii a fost un rug smerit, care, în aparență, nu avea nimic atrăgător. Acesta Îl cuprindea pe Cel Infinit. Dumnezeu, Cel atotmilostiv, Și-a învăluit slava într-un chip cât se poate de smerit, pentru ca Moise să poată privi la ea și să trăiască. Tot astfel, în stâlpul de nor ziua și în stâlpul de foc noaptea, Dumnezeu a comunicat cu Israel, descoperindu-le oamenilor voia Sa și împărțându-le harul Său. Slava lui Dumnezeu a fost atemperată, iar maiestatea Sa acoperită cu un văl, pentru ca vederea slabă a oamenilor mărginiți să o poată privi. Tot astfel, Hristos avea să vină în „trupul smereniei noastre” (Filipeni 3:21, R. V.), „în asemănarea oamenilor”. În ochii lumii, El nu avea nicio frumusețe încât să-L dorească; totuși El era Dumnezeu întrupat, lumina cerului și a pământului. Slava Sa era acoperită cu un văl, măreția și maiestatea Sa erau ascunse, pentru ca El să se poată apropia de oamenii întristați și ispitiți.

Dumnezeu i-a poruncit lui Moise pentru Israel: «Să-Mi faci un sanctuar, ca să locuiesc în mijlocul lor» (Exod 25:8), și El a locuit în sanctuar, în mijlocul poporului Său. De-a lungul întregii lor rătăcirii istovitoare prin pustie, simbolul prezenței Sale a fost cu ei. Tot astfel, Hristos Și-a așezat cortul în mijlocul taberei noastre omenești. Și-a întins cortul alături de corturile oamenilor, pentru a locui în mijlocul nostru și a ne face cunoscute caracterul și viața Sa divină. «Cuvântul S-a făcut trup și Și-a așezat cortul printre noi (și am privit slava Lui, slavă ca a Singurului-Născut de la Tatăl), plin de har și de adevăr». Ioan 1:14, R. V., marg.

De când Isus a venit să locuiască împreună cu noi, știm că Dumnezeu cunoaște încercările noastre și se compătimește cu întristările noastre. Orice fiu sau fiică a lui Adam poate înțelege că Creatorul nostru este prietenul păcătoșilor. Căci în fiecare învățătură a harului, în fiecare făgăduință a bucuriei, în fiecare faptă a iubirii, în fiecare atracție dumnezeiască prezentată în viața Mântuitorului pe pământ, vedem 'Dumnezeu cu noi.'

Satana înfățișează legea iubirii lui Dumnezeu ca pe o lege a egoismului. El susține că ne este imposibil să ne supunem preceptelor ei. Căderea primilor noștri părinți, cu toată nenorocirea care a urmat, o pune în seama Creatorului, făcându-i pe oameni să-L privească pe Dumnezeu ca autorul păcatului, al suferinței și al morții. Isus trebuia să dea pe față această înșelăciune. Ca unul dintre noi, El urma să dea un exemplu de ascultare. Pentru aceasta Și-a asumat natura noastră și a trecut prin experiențele noastre. "În toate lucrurile Se cuvenea să fie făcut asemenea fraților Săi." Evrei 2:17. Dacă ar fi trebuit să purtăm ceva ce Isus nu a îndurat, atunci, în acest punct, Satana ar înfățișa puterea lui Dumnezeu drept insuficientă pentru noi. De aceea, Isus a fost "ispitit în toate, ca și noi." Evrei 4:15. El a îndurat fiecare încercare la care suntem supuși. Și nu a folosit, pentru Sine, nicio putere care nu ne este oferită și nouă în chip liber. Ca om, El a înfruntat ispita și a biruit prin puterea care I-a fost dată de la Dumnezeu. El spune: "Îmi găsesc plăcerea să fac voia Ta, Dumnezeule Meu; da, legea Ta este în inima mea." Psalmul 40:8. Pe când umbla făcând bine și vindecând pe toți cei asupriți de Satana, El a lămurit oamenilor caracterul Legii lui Dumnezeu și natura slujirii Sale. Viața Sa mărturisește că este posibil ca și noi să ascultăm de Legea lui Dumnezeu.

Prin umanitatea Sa, Hristos a atins omenirea; prin dumnezeirea Sa, El se prinde de tronul lui Dumnezeu. Ca Fiul omului, ne-a dat un exemplu de ascultare; ca Fiul lui Dumnezeu, ne dă putere să ascultăm. Hristos a fost Acela care, din rugul de pe Muntele Horeb, i-a vorbit lui Moise, zicând: „EU SUNT CEL CE SUNT... Așa să spui fiilor lui Israel: «EU SUNT» m-a trimis la voi.” Exodul 3:14. Aceasta a fost chezașia izbăvirii lui Israel. Astfel, când a venit „în asemănarea oamenilor”, S-a declarat pe Sine „EU SUNT”. Pruncul din Betleem, Mântuitorul blând și smerit, este Dumnezeu „arătat în trup”. 1 Timotei 3:16. Și nouă ne spune: „Eu sunt Păstorul cel bun.” „Eu sunt Pâinea cea vie.” „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața.” „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ.” Ioan 10:11; 6:51; 14:6; Matei 28:18. „EU SUNT” este garanția fiecărei făgăduințe. „EU SUNT”; nu vă temeți. „Dumnezeu cu noi” este chezașia izbăvirii noastre de păcat, asigurarea puterii noastre de a asculta de legea cerului. The Desire of Ages, 23, 24.